ARREST VAN HET HOF (EERSTE KAMER)
VAN 11 MEI 1978 [1]

# Jozef Oslizlok
# tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

„Ontheffing van het ambt"

**Zaak 34/77**

Samenvatting

*Ambtenaren — Ontheffing van het ambt — Discretionaire bevoegdheid van de administratie — Omvang — Besluit de ambtenaar niet op een andere post tewerk te stellen — Verdediging van de belangen van de betrokken ambtenaar*
*(Statuut van de ambtenaren, art. 50)*

Bij de ontheffing van het ambt in het belang van de dienst, welke is voorzien voor ambtenaren van de rangen A 1 en A 2, beschikt het tot aanstelling bevoegd gezag over een ruime discretionaire bevoegdheid; een dergelijke bevoegdheid veronderstelt gelijktijdig een grote beslissingsvrijheid, zowel ten aanzien van de objectieve behoeften van de dienst als ten aanzien van de beoordeling van de individuele bekwaamheden der betrokken ambtenaren, als ook een nauwgezet onderzoek van de elementen van de zaak, welke tweede factor de waarborg biedt dat bedoelde bevoegdheid met volledige kennis van zaken wordt gebruikt.

Het besluit om de betrokken ambtenaar niet op een andere post tewerk te stellen, kan niet automatisch voortvloeien uit de ontheffing van het ambt, doch dient op afzonderlijke overwegingen te steunen. De uitoefening van de discretionaire bevoegdheid, hoe ruim deze ook moge zijn, vereist dat de ambtenaar, jegens wie zodanig besluit wordt overwogen, vooraf de gelegenheid krijgt zijn belangen behoorlijk te doen gelden.

In de zaak 34/77,

JOZEF OSLIZLOK, voormalig ambtenaar van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, wonende Landbouwlaan 18 te Overijse (België), ten deze vertegenwoordigd door M. Gregoire en E. Lebrun, advocaten bij het Hof van Beroep te Brussel, Camille Lemonnierstraat 68, Brussel 1060, en domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van T. Biever, advocaat aldaar, boulevard Grande-Duchesse Charlotte 83,

verzoeker,

1 — Procestaal: Frans.

tegen

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, ten deze vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur G. Pincherle, als gemachtigde, bijgestaan door D. Sorasio-Allo, lid van de juridische dienst, en domicilie gekozen hebbende bij haar juridisch adviseur, M. Cervino, bâtiment Jean Monnet te Luxemburg,

verweerster,

betreffende verzoek tot nietigverklaring van het besluit van de Commissie van 21 juli 1976, houdende verzoekers ontheffing uit zijn ambt van directeur van het directoraat A van het directoraat-generaal XVI, Regionaal beleid, en zijn ontslag op grond van artikel 50 van het Statuut, nietigverklaring, voor zoveel nodig, van het besluit van de Commissie van 21 juli 1976 tot reorganisatie en vaststelling van een nieuw organigram van directoraat-generaal XVI alsmede nietigverklaring van het stilzwijgend besluit tot afwijzing van verzoekers klacht, ingeschreven op 7 oktober 1976,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste Kamer)

samengesteld als volgt: G. Bosco, president, J. Mertens de Wilmars en A. O'Keeffe, rechters,

advocaat-generaal: J. -P. Warner
griffier: A. Van Houtte

het navolgende

## ARREST

## Ten aanzien van de feiten

Overwegende dat de feiten en de door partijen tijdens de schriftelijke behandeling voorgedragen argumenten kunnen worden samengevat als volgt:

### I — De feiten en het procesverloop

Verzoeker, Jozef Oslizlok, van Ierse nationaliteit, vervulde vanaf 1 april 1973 het ambt van directeur van het directoraat A (Analyses, documentatie en doelstellingen) in de rang A 2 bij het directoraat-generaal XVI (Regionaal beleid). Dit directoraat-generaal omvatte destijds *drie directoraten:*

A : Analyses, documentatie en doelstellingen, onder leiding van verzoeker
B : Coördinatie en programma's, onder leiding van de heer De Castelbajac
C : Ontwikkelings- en omschakelingsmaatregelen, onder leiding van de heer Solima.

In 1975-1976 besloot de Commissie, op initiatief van de heer G. Thomson, het lid van de Commissie belast met het regionaal beleid, over te gaan tot een reorganisatie van dit directoraat-generaal, hetgeen leidde tot de vaststelling van een nieuw organigram op 21 juli 1976, waarbij de directoraten A en B werden samengesmolten tot een nieuw directoraat, zodat nog slechts twee directoraten overbleven, namelijk:

— directoraat A: Coördinatie, programma's, studies en analyses, onder leiding van een directeur, bijgestaan door een bijzonder raadadviseur, beiden met de rang A 2;

— directoraat B: Ontwikkelings- en omschakelingsmaatregelen, onder leiding van een directeur.

In antwoord op een brief van 1 juli 1976 van voorzitter Ortoli, waarin verzoeker werd medegedeeld dat de voorgestelde reorganisatie ertoe zou kunnen leiden dat hij overeenkomstig artikel 50 van het Statuut van zijn ambt zou worden ontheven en hem werd verzocht eventuele opmerkingen in te dienen, berichtte verzoeker op 12 juli 1976 dat het hem bij gebreke aan nadere gegevens onmogelijk was „behoorlijk van opmerkingen te dienen", waaraan hij echter toevoegde dat hij „bereid was de mogelijkheid onder ogen te zien om een ander met zijn rang en bekwaamheden overeenkomend ambt te gaan vervullen".

In de vergadering van de Commissie van 21 juli 1976, werd van verzoekers brief mededeling gedaan aan de Commissie. Volgens het verslag van deze vergadering werd de Commissie op de hoogte gesteld van de vacatures in de rang A 2, waarna de mogelijkheid werd, onderzocht Oslizlok tewerk te stellen op een andere post van dezelfde rang, hetzij bij DG XVI (nieuwe post van bijzonder raadadviseur), hetzij op andere vacante of naar verwachting binnenkort vacante posten; ten slotte werd echter besloten hem overeenkomstig artikel 50 om redenen van dienstbelang van zijn ambt te ontheffen en hem de in deze bepaling voorziene vergoeding toe te kennen.

Op 30 september 1976 diende verzoeker een klacht overeenkomstig artikel 90, lid 2, Statuut, in tegen: 1. het besluit van 21 juli 1976 houdende verzoekers ontheffing van zijn ambt en zijn ontslag overeenkomstig artikel 50 van het Statuut en 2. voor zoveel nodig, het besluit van 21 juli 1976 tot reorganisatie en vaststelling van een nieuw organigram van DG XVI „Regionaal beleid".

De klacht werd ingeschreven op 7 oktober 1976.

Toen de Commissie deze klacht niet binnen de termijn van artikel 90 Statuut beantwoordde, stelde verzoeker op 18 maart 1977 beroep in tot nietigverklaring van het uit het stilzwijgen der Commissie voortvloeiende besluit tot afwijzing van zijn klacht. Naderhand, op 18 maart 1977, werd hem een antwoord gezonden, dat nog werd aangevuld op 3 mei 1977, een maand na de inschrijving van zijn beroep ter griffie van het Hof.

Het Hof (Eerste Kamer) heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en gehoord de advocaat-generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

## II — Conclusies van partijen

Verzoeker concludeert dat het den Hove behage:

1. het besluit van de wederpartij van 21 juli 1976, houdende verzoekers ontheffing van zijn ambt van directeur en zijn ontslag overeenkomstig artikel 50 van het Statuut, nietig te verklaren;
2. voor zoveel nodig, het besluit van de wederpartij van 21 juli 1976 tot reorganisatie en vaststelling van een nieuw organigram van het directoraat-generaal XVI nietig te verklaren;

3. het stilzwijgend besluit tot afwijzing van verzoekers klacht, ingeschreven op 7 oktober 1976 onder nummer 4496, nietig te verklaren;
4. de wederpartij te verwijzen in de kosten van het geding.

Verweerster concludeert dat het den Hove behage:

— het beroep als deels niet-ontvankelijk en in zijn geheel ongegrond te verwerpen;

— verzoeker te verwijzen in de kosten van het geding.

Bij repliek concludeert verzoeker nog subsidiair dat het den Hove behage:

alvorens recht te doen verzoeker toe te laten met alle middelen rechtens, waaronder getuigenbewijs, te bewijzen dat hij in onwetendheid is gehouden omtrent het plan tot reorganisatie van DG XVI, zoals op 26 juli 1976 voorgelegd aan de Commissie, en wel tot na de datum waarop werd besloten hem van zijn ambt te ontheffen en te ontslaan.

## III — Middelen en argumenten van partijen

*Beroep*

Het beroep is gebaseerd op de volgende drie middelen:

1. schending van artikel 50 van het Statuut van de ambtenaren, daar het besluit tot ontheffing van het ambt is genomen zonder dat verzoeker behoorlijk van opmerkingen heeft kunnen dienen (arrest van 30 juni 1971, zaak 19/70, *Almini,* Jurispr. blz. 631);
2. schending van artikel 25 van het Statuut van de ambtenaren, daar het besluit tot ontheffing van het ambt niet met redenen is omkleed. Ten deze vraagt verzoeker het Hof terug te komen op zijn jurisprudentie in de zaak Reinarz (arrest van 6 mei 1969, zaak 17/68, Jurispr. 1969, blz. 61);
3. schending van artikel 50 van het Statuut van de ambtenaren en misbruik van bevoegdheid, daar het belang van de dienst noch de ontheffing van het ambt noch a fortiori het ontslag van verzoeker vorderde.

A — Schending van artikel 50 van het Statuut en van de rechten van verdediging

Verzoeker is van mening dat het besluit van 21 juli 1976 schending oplevert van artikel 50 van het Statuut en van de rechten van verdediging, daar het besluit om hem van zijn ambt te ontheffen en te ontslaan was genomen zonder dat hem de gelegenheid was gegeven vooraf behoorlijk van opmerkingen te dienen, terwijl een dergelijk besluit slechts kan worden genomen nadat de betrokkene zich met kennis van zaken heeft kunnen uitspreken over de factoren van het besluit, die kennelijk de doorslag hebben gegeven.

Luidens artikel 50 van het Statuut kan weliswaar „de ambtenaar die een ambt bekleedt in de rangen A 1 en A 2, bij besluit van het tot aanstelling bevoegde gezag om redenen van dienstbelang van zijn ambt worden ontheven", doch volgens 's Hofs arrest van 30 juni 1971 (zaak 19/70, *Almini,* Jurispr. 1971, blz. 631) moet aan de uitoefening van een zo ruim omschreven discretionaire bevoegdheid de eis worden verbonden dat de ambtenaar te wiens aanzien zodanige maatregelen worden beoogd, tevoren in de gelegenheid wordt gesteld zijn belangen behoorlijk te verdedigen.

In casu heeft verzoeker in zijn brief van 12 juli 1976 opgemerkt dat hij na de ontvangst van de brief van de voorzitter der Commissie op 1 juli 1976 niet in staat was gesteld met kennis van zaken daarop te antwoorden en behoorlijk van opmerkingen te dienen over het voornemen hem om redenen van dienstbelang van zijn ambt te ontheffen, en heeft hij verzocht hem de gelegenheid te geven passende opmerkingen te maken. Ver-

zoeker verkeerde met name in onwetendheid over hetgeen eerst zou blijken uit het besluit van 21 juli 1976 tot reorganisatie en vaststelling van een nieuw organigram van DG XVI — waarvan hij eerst kennis nam na het besluit van dezelfde datum om hem van zijn ambt te ontheffen en te ontslaan —, namelijk dat bij de reorganisatie de oude directoraten A en B zouden worden samengesmolten tot een nieuw directoraat A waarbij een A 2-post voor een „bijzonder raadadviseur" zou worden ingesteld.

B — Schending van artikel 25, tweede alinea, van het Statuut

Ofschoon luidens artikel 25, tweede alinea, van het Statuut elk besluit dat overeenkomstig dit Statuut ten aanzien van een ambtenaar wordt genomen, onverwijld schriftelijk te zijner dient te worden gebracht en iedere voor hem nadelige beslissing met redenen dient te zijn omkleed, is het jegens verzoeker genomen besluit tot ontheffing van zijn ambt rechtens ongenoegzaam gemotiveerd.

Enerzijds vermeldt het besluit niet de objectieve eisen van de dienst die ontheffing van het ambt rechtvaardigen, en valt niet in te zien waarom de gestelde reorganisatie ontheffing van het ambt moet meebrengen, vooral omdat de betrokken post in feite in het nieuwe organigram wordt gehandhaafd onder de benaming „bijzonder raadadviseur".

Anderzijds vermeldt het litigieuze besluit niet waarom de ontheffing van het ambt tot ontslag moet leiden, met uitsluiting van de mogelijkheid dat verzoeker wordt tewerkgesteld in een tot zijn categorie behorend ander ambt dat met zijn rang overeenkomt. Een motivering is temeer geboden, nu de — met verzoekers rang overeenstemmende — post van „bijzonder raadadviseur" bij het nieuwe directoraat A, dat de taken heeft overgenomen van het oude directoraat A waarvan verzoeker directeur was, vacant is gebleven en op het ogenblik slechts „ad interim" wordt vervuld.

C — Misbruik van bevoegdheid en schending van artikel 50 van het Statuut

Volgens verzoeker vorderde het belang van de dienst noch verzoekers ontheffing van zijn ambt noch a fortiori zijn ontslag; de eigenlijke bedoeling van de reorganisatie was dat hij zou worden ontslagen. Verzoekers post werd namelijk in het kader van de reorganisatie niet opgeheven, doch beleef bestaan onder de benaming „bijzonder raadadviseur", welke post volgens de staat der omschrijvingen van de standaardfuncties bedoeld in artikel 5 van het Statuut overeenkomt met de standaardfunctie van directeur in de rang A 2. Bovendien zijn de taken van het vroegere directoraat A gehandhaafd in het nieuwe directoraat A, zodat geen objectieve redenen bestonden voor de ontheffing van het ambt.

Daar in de aanzeggingsbrief van 1 juli 1976 verzoekers persoonlijke kwaliteiten voor de objectieve eisen van de dienst niet in twijfel worden getrokken, was het ongegrond en dus onrechtmatig om tot staving van het litigieuze besluit belangen van de dienst aan te voeren.

Reeds deze vaststellingen wijzen op misbruik van bevoegdheid. Hiervan blijkt echter tevens doordat:

a) verzoeker als eerste belanghebbende niet in staat is gesteld behoorlijk zijn standpunt naar voren te brengen ten aanzien van de reorganisatie en de ontheffing van zijn ambt;

b) de litigieuze besluiten wel zeer plotseling en gehaast tot stand zijn gekomen, aan de vooravond, zelfs tijdens de vakantie en slechts enkele maanden voor het verstrijken van het mandaat van de toenmalige Commissie.

Verzoeker merkt volledigheidshalve op dat, voor het geval het besluit van 21 juli 1976 tot reorganisatie en vaststelling van een nieuw organigram van directoraat-generaal XVI onverbrekelijk verbonden zou blijken met het besluit om hem van zijn ambt te ontheffen en te

ontslaan, en bijgevolg geheel of gedeeltelijk mank zou gaan aan dezelfde wettigheidsgebreken als laatstgenoemd besluit — met name misbruik van bevoegdheid —, en/of voor het geval het Hof mocht menen dat de rechtmatigheid van het besluit om hem van zijn ambt te ontheffen en te ontslaan afhangt van de rechtmatigheid van het besluit tot reorganisatie en vaststelling van het nieuwe organigram van DG XVI, het beroep eveneens strekt tot nietigverklaring van dit besluit.

*Verweer*

De Commissie betwist de ontvankelijkheid van het beroep voor zover het strekt tot nietigverklaring van het besluit tot wijziging van het organigram van het directoraat-generaal, en verwijst hiertoe naar het arrest van 16 december 1964 (gevoegde zaken 109/63 en 13/64, *Müller*, Jurispr. 1964, blz. 1363), volgens welk arrest algemene maatregelen ter organisatie der diensten niet bezwarend kunnen zijn in de zin van artikel 91 van het Statuut. De mogelijkheid dat een maatregel van deze aard van invloed kan zijn op de positie der ambtenaren en de omstandigheid dat die maatregel steeds leidt tot een aantal individuele besluiten, kan niet afdoen aan bovengenoemd beginsel.

A — Misbruik van bevoegdheid

De Commissie merkt allereerst ten aanzien van het middel misbruik van bevoegdheid op dat de door haar opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid een verweer ten principale het besluit tot reorganisatie van het directoraat-generaal overbodig maakt. Zij wijst er voorts op dat het bewijs van misbruik van bevoegdheid moet worden geleverd door middel van objectieve, ter zake dienende en overeenstemmende aanwijzingen, waaruit blijkt dat de administratie van haar bevoegdheden gebruik heeft gemaakt voor een ander doel dan dat waarvoor deze bevoegdheden haar zijn gegeven (arrest van 5 mei 1966, gevoegde zaken 18 en 35/65, *Gutmann*, Jurispr. 1966, blz. 173). Verzoekers redenering voldoet aan deze voorwaarden in genen dele.

Hoe onwaarschijnlijk de stelling van verzoeker is, blijkt ook al hieruit dat de Commissie beschikt over een discretionaire bevoegdheid bij de toepassing van artikel 50 van het Statuut en dat niet is in te zien waarom de Commissie en haar diensten meer dan achttien maanden een reorganisatiecomedie zou hebben opgevoerd, alleen om een individueel besluit te maskeren dat de Commissie te allen tijde en los van een veel algemener regeling had kunnen nemen.

De Commissie wijst op het bijzondere karakter van artikel 50 van het Statuut. Volgens haar blijkt uit deze bepaling tezamen met andere (artikel 29, lid 2, artikel 34, lid 1, artikel 43) duidelijk de wil om aan het tot aanstelling bevoegd gezag een ruime discretionaire bevoegdheid te laten ten aanzien van posten in de rangen A 1 en A 2, daar het belang van de dienst hier de enige toetsingsmaatstaf is. Het lijkt overigens wel duidelijk dat het hier gaat om een consequentie en in zekere zin de keerzijde van een aanwerving zonder vergelijkend onderzoek (artikel 29, lid 2). Aan deze overwegingen meent de Commissie twee conclusies te kunnen verbinden:

— de redenen die een ontheffing van het ambt krachtens artikel 50 kunnen rechtvaardigen, kunnen evenzeer zijn gelegen in een inaanmerkingneming van de bekwaamheden, in de ruimste zin, van de betrokken ambtenaren als in motieven die verband houden met een reorganisatie welke leidt tot afschaffing van een bepaalde post (arrest van 30 juni 1971, zaak 19/70, *Almini*, Jurispr. 1971, blz. 623);

— met betrekking tot de toepassing van een dergelijke maatregel kunnen de betrokkenen, bij ontbreken van een bijzondere statutaire bescherming,

niet met recht meer van de Commissie verwachten dan de naleving van die waarborgen die ook gelden bij ontbreken van een uitdrukkelijke regeling.

B — Schending van artikel 50 en van de rechten van verdediging

Aangezien artikel 50 van het Statuut geen enkele procedurebepaling bevat waaraan de betrokken ambtenaar het recht kan ontlenen vóór het besluit tot ontheffing van zijn ambt opmerkingen te maken, kan verzoeker zich uitsluitend beroepen op een schending van algemene rechtsbeginselen die zijn erkend in de jurisprudentie van het Hof, en wel met name in het reeds genoemde arrest-Almini, volgens hetwelk de ambtenaar te wiens aanzien een maatregel tot ontheffing van het ambt wordt beoogd, tevoren de gelegenheid moet krijgen zijn belangen behoorlijk te verdedigen.

De Commissie merkt op dat in casu geen der redenen die in bovenbedoeld geval tezamen voor het Hof van Justitie aanleiding waren te oordelen dat de betrokkene niet behoorlijk van opmerkingen had kunnen dienen, opgaat. Zo kan in het onderhavige geval de Commissie niet worden verweten dat de termijnen te kort waren, daar de in de brief van 1 juli indicatief genoemde termijn van veertien dagen in alle opzichten redelijk was. Wanneer men bovendien weet dat in beginsel reeds begin 1975 tot reorganisatie van DG XVI was besloten en dat deze reorganisatie sinds meer dan een jaar actief werd voorbereid, dan is het ondenkbaar dat verzoeker niets heeft geweten van de komende verandering, immers alleen al uit hoofde van zijn werkzaamheden mocht hij kennis nemen van de notulen van de commissievergaderingen. Voorts is het onwaarschijnlijk dat verzoeker niet mondeling en onofficieel op de hoogte is gesteld van de details van de reorganisatie, die waren uitgewerkt onder leiding van zijn directe hiërarchieke meerdere.

De Commissie stelt voorts vast dat verzoeker in zijn brief van 12 juli 1976 alle gevolgen die voor hem konden voortvloeien uit een eventuele toepassing van artikel 50 onder ogen heeft gezien. Hij kon dan ook niet stellen dat hij niets wist van de consequenties van de beoogde maatregel.

Volgens de Commissie is verzoeker in ieder geval in de loop van het geding voor het Hof op de hoogte gesteld van de werkelijke reden van de beoogde maatregel, namelijk de reorganisatie van DG XVI waarvan de ontheffing van zijn ambt een rechtstreeks gevolg is.

C — Gebrekkige motivering

Ten aanzien van het door verzoeker gestelde motiveringsgebrek merkt de Commissie op dat volgens het arrest van 6 mei 1969 (zaak 17/68, *Reinarz,* Jurispr. 1969, blz. 70) krachtens artikel 50 genomen besluiten niet met redenen behoeven te worden omkleed. In werkelijkheid bevat het litigieuze besluit een uitvoerige motivering waarin in ieder geval sprake van de reorganisatie van DG XVI enerzijds en de onmogelijkheid van tewerkstelling op een post van dezelfde rang anderzijds is.

Er kan geen motiveringsplicht worden aangenomen met betrekking tot de materiële overwegingen, „dat wil zeggen voor zoveel het om meer gaat dan om het releveren van de rechtsgrondslag dier besluiten en de gevolgde voorbereidende procedure" (Conclusie van de advocaat-generaal in de zaak 17/68, Jurispr. 1969, blz. 80).

Hoewel het Hof zelf dit beginsel nog niet heeft ontwikkeld, is het duidelijk dat de Commissie de besluiten tot reorganisatie van haar diensten, met inbegrip van het besluit waardoor verzoeker is getroffen door de opheffing van zijn ambt, op zichzelf niet hoeft te motiveren.

Wat betreft het punt dat het besluit erop neerkomt dat verzoeker niet wordt tewerk gesteld op een der A 2-posten in het nieuwe organigram van DG XVI noch in een vacature van dezelfde rang bij andere diensten, heeft het Hof van Justitie in verwante zaken het beginsel gesteld dat van de Commissie niet mag worden geëist haar beoordeling van een ambtenaar ten opzichte van andere ambtenaren nader te verklaren en, meer in het algemeen, mededeling te doen van ingewikkelde waardeoordelen met betrekking tot individuele gevallen (arrest van 2 juli 1969, zaak 27/68, *Renckes,* Jurispr. 1969, blz. 265). Ook al zou het Hof willen terugkomen op een vaste jurisprudentie, dan kan toch een vormfout wegens gebrekkige motivering op zichzelf geen vernietiging van het litigieuze besluit meebrengen, wanneer blijkt dat dit besluit zonder mankement feitelijk of rechtens ten gronde kan worden bevestigd (arrest van 29 september 1976, zaak 9/76, *Morello,* Jurispr., blz. 1422).

D — Ontbreken van dienstbelang

Met betrekking tot het derde middel betwist de Commissie verschillende beweringen van verzoeker:

— de bewering dat verzoekers post niet is opgeheven doch in het nieuwe organigram van DG XVI voortbestaat, is onjuist en niet terzake dienende. Het tot aanstelling bevoegde gezag kan zich bij de toepassing van artikel 50 ertoe beperken een ambtenaar van de rang A 1 of A 2 van zijn ambt te ontheffen om redenen die verband houden met de beoordeling van zijn geschiktheid voor de behoeften van de dienst en vervolgens een andere ambtenaar op dezelfde post tewerkstellen zonder enige tussentijdse wijziging van de aan de post verbonden werkzaamheden en taken;

— bij vergelijking van het oude en nieuwe organigram blijkt voorts dat het totaal aantal A 2-posten wel gelijk mag zijn gebleven, doch dat de posten zelf verschillen, wanneer men ziet naar de daaraan verbonden werkzaamheden.

Wat ten slotte het onderzoek betreft waarbij de Commissie heeft nagegaan of verzoeker op een der vacante A 2-posten bij haar diensten en met name op de bij DG XVI ingestelde post van bijzonder raadadviseur, kon worden tewerk gesteld, bevat het verzoekschrift geen enkel element waaruit blijkt dat de verrichting onrechtmatig zou zijn. Noch verzoekers opleiding en vroegere ervaring noch zijn loopbaan bij de Commissie — van korte duur en slechts op één post — wekt a priori de indruk dat verzoeker voor een dezer posten geschikt zou zijn.

*Repliek*

Volgens verzoeker is het beroep tot nietigverklaring van het besluit tot reorganisatie ontvankelijk; de ontvankelijkheid is althans verbonden met de zaak ten gronde, zodat een niet-ontvankelijkverklaring niet mogelijk is zonder onderzoek ten gronde.

A — Schending van artikel 50 van het Statuut en van de rechten van verdediging

Volgens verzoeker is het voorschrift dat bij toepassing van artikel 50 van het Statuut de betrokken ambtenaar tevoren de gelegenheid moet krijgen zijn belangen behoorlijk te verdedigen, niet geëerbiedigd. De brief van de Commissie van 1 juli 1976 bevatte geen enkele toelichting over de redenen en de inhoud van de voorgenomen reorganisatie van DG XVI noch over de redenen van dienstbelang die in het kader van deze reorganisatie de noodzaak meebrachten verzoeker van zijn ambt te ontheffen en zelfs te ontslaan.

Uit verweersters redenering op dit punt, die berust op veronderstellingen („het is

onmogelijk", „het is onwaarschijnlijk ...") blijkt dat zij er zich van bewust was dat verzoeker op basis van de brief van 1 juli 1976 niet in staat was naar behoren van opmerkingen te dienen. Weliswaar was verzoeker op de hoogte van de reorganisatie van DG XVI, evenals overigens van andere directoraten-generaal, doch tot na het tijdstip waarop de litigieuze besluiten waren genomen, was verzoeker in volstrekte onwetendheid gehouden omtrent de inhoud van de aan verweerster voorgestelde en door deze aanvaarde reorganisatie. Dat verzoeker in zijn brief van 12 juli 1976 de gevolgen van een eventuele toepassing van artikel 50 onder ogen heeft gezien, betekent niet dat hij in staat was passende opmerkingen te maken over de concrete inhoud van de reorganisatie.

Ten slotte betwijfelt verzoeker de gegrondheid van verweersters stelling dat „de redenen van dienstbelang die hebben geleid tot de reorganisatie" zich uiteraard aan verzoekers beoordeling onttrekken. Waarom zou de directeur van een der betrokken directoraten niet zijn oordeel mogen geven over het beginsel en de aard van de reorganisatie van het directoraat-generaal? Wat is volgens verweerster de zin van de verplichting een ambtenaar in staat te stellen zijn opmerkingen te maken over een maatregel tot ontheffing van zijn ambt om redenen van dienstbelang, wanneer hij niet zijn oordeel mag geven over hetgeen het dienstbelang vordert of meebrengt, wanneer het zelfs niet noodzakelijk is dat hem wordt meegedeeld waarin dat bestaat?

B — Gebrekkige motivering

Volgens verzoeker blijft onzekerheid bestaan over de vraag of een besluit op grond van artikel 50 van het Statuut met redenen moet worden omkleed.

Verzoeker voert tegen het arrest-Reinarz (arrest van 6 mei 1969, zaak 17/68, Jurispr. 1969, blz. 170), waarop de Commissie zich beroept, het arrest aan van 2 juli 1969 *(Renckes,* zaak 27/68, Jurispr. 1969, blz. 264), waarin het Hof in verband met een maatregel tot beëindiging van de dienst overweegt dat iedere nadelige beslissing met redenen moet zijn omkleed, voor welk beginsel wordt verwezen naar artikel 25 van het Statuut. In artikel 25 wordt deze verplichting zeer in het algemeen geformuleerd, zodat het niet meer nodig was deze te herhalen in artikel 50, waar het gaat om bijzondere bezwarende besluiten. Doch het besluit tot ontheffing van het ambt is volgens verzoeker rechtens ongenoegzaam gemotiveerd, omdat daarin noch de redenen zijn vermeld op grond waarvan is besloten tot de ontheffing van het ambt noch de redenen waarom hij niet kon worden tewerkgesteld in een ander beschikbaar of binnenkort beschikbaar ambt van dezelfde rang. Een dergelijke motivering betekent echter nog niet — zoals de Commissie ten onrechte stelt — dat de beoordeling van verzoeker in vergelijking tot andere ambtenaren van zijn rang wordt verklaard. Uit het door verweerster voorgelegde verslag van de vergadering van 21 juli 1976 — gesteld al, quod non, dat dit het motiveringsgebrek van het besluit zou kunnen wegnemen — vermeldt alleen dat de verschillende mogelijkheden tot tewerkstelling van verzoeker zijn onderzocht, doch niet waarom verweerster heeft besloten verzoeker niet elders tewerk te stellen. In antwoord op het door verweerster aan het arrest van 29 september 1976 *(Morello,* zaak 9/76, Jurispr., blz. 1415 e.v.) ontleend argument dat een vormgebrek wegens onvoldoende motivering op zichzelf geen nietigverklaring van het litigieuze besluit kan meebrengen, indien blijkt dat dit besluit zonder mankement feitelijk of rechtens ten gronde zou kunnen worden bevestigd, merkt verzoeker op dat, juist vanwege de ruime beoordelingsbevoegdheid waarover het administratieve gezag op dit gebied beschikt, het nog niet zeker is of hetzelfde besluit tot ontheffing van het ambt zou zijn genomen na een arrest tot nietigverklaring.

C — Misbruik van bevoegdheid en schending van artikel 50 van het Statuut

Met verwijzing naar het reeds genoemde arrest in de zaak-Almini, merkt verzoeker op dat, aangezien in de brief van 1 juli 1976 van de Commissie niet wordt gerept van verzoekers individuele geschiktheid, in casu alleen de objectieve behoeften van de dienst de ontheffing van zijn ambt en zijn ontslag kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker betwist dat dergelijke behoeften bestonden, en wijst erop dat blijkens de bekendmaking, na de litigieuze feiten, van de kennisgeving van vacature COM/382/77 voor de post van directeur van het nieuwe directoraat A „Coördinatie, programma's, studies en analyses", de voor deze post vereiste hoedanigheden identiek zijn aan die voor de post welke verzoeker vervulde. Hij leidt hieruit af dat de reorganisatie slechts heeft plaatsgevonden om hem te kunnen wegwerken en een derde in aanmerking te laten komen voor een bevordering, die niet anderszins mogelijk was geweest in verband met de weigering nog een A 2-post aan DG XVI toe te kennen. Verzoeker ziet een aanwijzing voor het bestaan van misbruik van bevoegdheid ook in de haast waarmee de gewraakte maatregelen zijn genomen.

*Dupliek*

*De exceptie van niet-ontvankelijkheid*

De Commissie betoogt dat het reorganisatiebesluit van algemene aard en het individuele voor verzoeker bezwarende besluit in het kader van het geding duidelijk los van elkaar staan. Ook zonder het besluit tot reorganisatie van DG XVI aan een onderzoek ten gronde te onderwerpen, is het heel wel mogelijk het besluit tot toepassing van artikel 50 van het Statuut op verzoeker nietig te verklaren. De erkenning van dit welbestaande onderscheid doet niets af aan verzoekers rechtsbescherming, daar hij het hem bezwarende besluit, of anders gezegd de hem rakende individuele gevolgen van de maatregelen van algemene aard, ter toetsing aan de rechter kan voorleggen.

A — Schending van artikel 50 en van de rechten van verdediging

Met betrekking tot de grief dat verzoeker niet in staat is geweest zijn belangen behoorlijk te verdedigen, werpt de Commissie tegen dat er verwarring bestaat tussen het door haar genomen besluit van algemene aard en het tot verzoeker gerichte individuele besluit.

De in het arrest-Almini gestelde eis is gerechtvaardigd omdat de ontheffing van het ambt bijzonder ernstige gevolgen heeft voor de positie van de betrokkene, doch deze eis kan niet worden uitgebreid tot maatregelen van algemene aard, zoals bij voorbeeld de algehele reorganisatie van de dienst waartoe een ambtenaar behoort, daar deze hem niet kunnen bezwaren.

Al zou verzoeker aantonen dat hij van de mogelijkheid van een reorganisatie niets afwist, zouden daaraan toch geen gevolgen kunnen worden verbonden, daar de Commissie volstrekt niet verplicht was hem op de hoogte te stellen van de inhoud van het voorstel dat zij in onderzoek had. De door het Hof omschreven verplichting om de betrokkenen in staat te stellen behoorlijk hun belangen te verdedigen, geldt slechts voor hun ontslag op grond van artikel 50 van het Statuut en is dus beperkt tot de gevolgen van besluiten die hen individueel raken.

Ter beoordeling van de vraag of verzoeker behoorlijk zijn belangen heeft kunnen verdedigen, is beslissend of de redenen die zijn aangevoerd toen hij in kennis werd gesteld van de mogelijkheid dat een besluit jegens hem zou worden genomen, en de redenen waarop dit besluit naderhand werd gebaseerd met elkaar in overeenstemming zijn. Deze voorwaarde is in casu vervuld: in de

brief van 1 juli 1976 is vermeld dat toepassing van artikel 50 werd overwogen in verband met de reorganisatie van de diensten van DG XVI en het besluit van 21 juli 1976 is gebaseerd op hetzelfde motief.

De Commissie merkt voorts op dat het nieuwe directoraat A is voortgekomen uit de samensmelting van de beide vroegere directoraten A en B en dat de werkzaamheden verbonden aan de nieuwe post van directeur, gezien het doel van de reorganisatie, in hoofdzaak de werkzaamheden omvatte die waren verbonden aan twee voordien bestaande posten. Hieruit blijkt dat verzoekers post wel degelijk moest worden opgeheven en dat het bestreden besluit dus op reële gronden steunde. Het is niet betwist, volkomen regelmatig en logischerwijs onvermijdelijk dat dit besluit is genomen na afweging van de verdiensten van de betrokkene en de behoeften van de dienst.

De afschaffing van een der directeursposten brengt mede dat de Commissie de verdiensten van de ambtenaren van deze rang die voordien bij DG XVI waren tewerkgesteld onderling vergelijkt, om vast te stellen wie bij deze dienst zouden blijven.

Uit het verslag van de vergadering van de Commissie blijkt dat zij verzoeker bij een andere dienst tewerk had kunnen stellen. Het lag op de weg van verzoeker in zijn antwoord van 12 juli 1976 zijn eventuele bekwaamheden op dat punt toe te lichten.

B — Gebrekkige motivering

Het bestreden besluit is genoegzaam met redenen omkleed, zelfs al zou het Hof aan krachtens artikel 50 genomen besluiten eisen willen stellen die vergelijkbaar zijn met of gelijk aan die welke gelden voor — op andere rechtsbasis steunende — besluiten tot beëindiging van de dienst.

Het Hof van Justitie vergt niet van de Commissie dat zij de beoordeling van een ambtenaar in verhouding tot andere ambtenaren toelicht en ingewikkelde waardeoordelen met betrekking tot individuele gevallen vermeldt. Bovendien moet de motiveringsplicht worden bezien in het licht van andere besluiten die betrokkene hebben kunnen raken, en van alle omstandigheden waaronder het litigieuze besluit is genomen (arrest van 9 juli 1969, zaak 1/69, *Italiaanse Republiek* t. *Commissie,* Jurispr. blz. 277). Het besluit tot reorganisatie en tot vaststelling van een nieuw organigram van DG XVI en het verslag van de vergadering van de Commissie, welke stukken zijn overgelegd, dienen hierbij dan ook evenzeer in aanmerking te worden genomen. De gronden voor het besluit zijn derhalve ruimschoots bekend en stellen het Hof ten volle in staat de rechtmatigheid daarvan te controleren, die trouwens door verzoeker alleen uit hoofde van misbruik van bevoegdheid in het geding wordt gebracht.

C — Het ontbreken van dienstbelang en misbruik van bevoegdheid

Een besluit dat uitsluitend is gebaseerd op de beoordeling van de individuele geschiktheid van de ambtenaar voor de objectieve behoeften van de dienst, kan geen misbruik van bevoegdheid opleveren. Zo het belang van de dienst had gevorderd dat verzoeker werd ontheven van zijn post, die met ongewijzigde taakomschrijving gehandhaafd zou blijven in het organigram van de Commissie, dan nog zou het desbetreffende besluit geen misbruik van bevoegdheid opleveren.

Overwegende dat verzoeker, ten deze vertegenwoordigd door E. Lebrun, advocaat te Brussel, en de Commissie van de Europese Gemeenschappen, ten deze vertegenwoordigd door haar gemach-

tigde G. Pincherle, ter terechtzitting van 27 oktober mondelinge opmerkingen hebben gemaakt;

Overwegende dat de advocaat-generaal ter terechtzitting van 13 april 1978 zijn conclusie heeft genomen;

## Ten aanzien van het recht

1 Overwegende dat het beroep strekt tot nietigverklaring van het besluit van de Commissie van 21 juli 1976, waarbij verzoeker, ambtenaar in de rang A 2, van zijn ambt van directeur van het directoraat A (Analyses, documentatie en doelstellingen) van het directoraat-generaal XVI (Regionaal beleid) van de Commissie werd ontheven en hem, op grond dat hij niet tewerk werd gesteld in een tot zijn categorie behorend ander ambt dat met zijn rang overeenkomt, de in artikel 50, derde alinea, van het Statuut bedoelde toelage werd toegekend;

2 dat het tevens strekt tot nietigverklaring, voor zoveel nodig, van het besluit van de Commissie, eveneens van 21 juli 1976, tot reorganisatie van het directoraat-generaal XVI (Regionaal beleid);

3 Overwegende dat verzoeker ten aanzien van de ontheffing van het ambt en het besluit hem niet tewerk te stellen in een ander ambt van zijn rang, in de eerste plaats schending aanvoert van artikel 50 van het Statuut en van het algemene beginsel dat de rechten van verdediging moeten worden geëerbiedigd, daar hij geen gelegenheid had gehad vooraf zijn opmerkingen te maken over het voornemen dat het tot aanstelling bevoegde gezag te kennen had gegeven om hem om redenen van dienstbelang van zijn ambt te ontheffen;

4 dat hij voorts schending aanvoert van artikel 25, tweede alinea, van het Statuut, daar deze besluiten rechtens ongenoegzaam met redenen zouden zijn omkleed, alsmede schending van artikel 50 van het Statuut en misbruik van bevoegdheid, daar deze bepaling op hem was toegepast zonder dat zulks in enig opzicht door het dienstbelang werd gerechtvaardigd;

5 Overwegende dat verzoeker weliswaar niet uitdrukkelijk een middel opwerpt tegen het besluit tot reorganisatie van het directoraat-generaal Regionaal beleid, doch dat uit zijn toelichting op het derde middel blijkt dat het

eveneens is gericht tegen dit besluit, dat slechts zou zijn genomen om hem te kunnen verwijderen;

6 dat dit middel, aldus geformuleerd, eveneens ontvankelijk is tegen het besluit tot reorganisatie van het directoraat-generaal XVI, daar het ertoe strekt aan te tonen dat dit besluit onder het mom van een maatregel tot reorganisatie van de diensten in wezen ten doel had hem van zijn post te verwijderen;

7 Overwegende dat in de eerste plaats het beroep moet worden onderzocht voor zover het is gericht tegen het besluit tot reorganisatie van het directoraat-generaal XVI;

*a) de reorganisatie van het directoraat-generaal Regionaal beleid*

8 Overwegende dat het directoraat-generaal XVI tot de datum der bestreden besluiten bestond uit drie directoraten, te weten: A (Analyses, documentatie en doelstellingen), B (Coördinatie en programma's) en C (Ontwikkelings- en omschakelingsmaatregelen), en dat verzoeker de leiding had van eerstgenoemd directoraat;

9 dat zowel uit het dossier — en vooral het verslag van de vergadering van de Commissie van 15 januari 1975 — als uit de toelichtingen die bij de mondelinge behandeling met name door getuige R. Ruggiero (voormalig directeur-generaal van het directoraat-generaal XVI) zijn verstrekt, blijkt dat de Commissie reeds begin 1975 had besloten de wenselijkheid van een reorganisatie van dit directoraat-generaal na te gaan;

10 dat bovendien uit het verslag van de vergadering van de Commissie van 30 juni 1976 blijkt dat het lid van de Commissie, belast met het regionaal beleid, de Commissie in kennis heeft gesteld van zijn plannen voor de reorganisatie van het directoraat-generaal Regionaal beleid, en erop heeft gewezen dat „deze reorganisatie ten doel heeft lering te trekken uit de proefperiode van een jaar die is verstreken sinds de feitelijke totstandkoming van het Europees Fonds voor regionale ontwikkeling. Zij heeft met name ten doel de verrichtingen van het directoraat-generaal te concentreren in twee directoraten in plaats van drie en het secretariaat van het Comité voor regionaal beleid te versterken";

11 dat voorts in een interne nota van 16 juli 1976 van de voorzitter en het verantwoordelijke lid van de Commissie wordt vermeld dat de herindeling van de directoraten A en B onder één zelfde leiding „ten doel heeft de studies, analyses van de regionale ontwikkeling, programma's en coördinatie beter te integreren, daar de opstelling van een algemene regionale strategie" afhangt van een volmaakte wisselwerking tussen deze verschillende taakgebieden;

12 dat het ten slotte, volgens de verklaringen van de getuige Ruggiero, vanaf het tijdstip waarop het Europees Fonds voor regionale ontwikkeling in maart 1975 is opgericht (verordening nr. 724/75 van de Raad van 18 maart 1975, PB nr. L 73/1 van 21 maart 1975) noodzakelijk is geweest bij dit Fonds een aantal ambtenaren van het directoraat A tewerk te stellen, hetgeen mede de samensmelting van de directoraten A en B rechtvaardigde, daar zij beide scheppende en coördinerende taken vervullen, terwijl het directoraat C hoofdzakelijk de verantwoordelijkheid voor het beheer van het Fonds zou gaan dragen;

13 dat uit een en ander volgt dat de reorganisatie van het directoraat-generaal XVI is ingegeven door overwegingen van dienstbelang, zodat het beroep, voor zover tegen dit besluit gericht, moet worden verworpen;

*b) het besluit tot ontheffing van het ambt*

14 Overwegende dat de vermindering van het aantal directeuren van het directoraat-generaal XVI van drie tot twee normaal gesproken moet leiden tot een ontheffing van het ambt van een hunner;

15 Overwegende dat een ontheffing van het ambt in het belang van de dienst krachtens artikel 50 van het Statuut slechts is voorzien voor ambtenaren van de rangen A 1 en A 2, dat een ontheffing geen tuchtmaatregel is en — indien de betrokkene niet opnieuw wordt tewerkgesteld — gepaard gaat met de toekenning van een vergoeding, bedoeld om de financiële belangen van de betrokken ambtenaren te waarborgen;

16 dat de in artikel 50 verleende bevoegdheid in verband moet worden gebracht met de omstandigheid dat ingevolge artikel 29, lid 2, van het Statuut deze ambtenaren kunnen worden aangeworven volgens een andere procedure dan die van het vergelijkend onderzoek en dat zij volgens artikel 34 zijn vrijgesteld van de proeftijd;

17 dat hieruit volgt dat de Commissie zowel bij de aanwerving als bij de ontheffing van het ambt tegenover deze ambtenaren over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt;

18 dat een dergelijke bevoegdheid gelijktijdig een grote beslissingsvrijheid veronderstelt, zowel ten aanzien van de objectieve behoeften van de dienst als ten aanzien van de beoordeling van de individuele bekwaamheden der betrokken ambtenaren, als ook een nauwgezet onderzoek van de elementen van de zaak, welke tweede factor de waarborg is dat bedoelde bevoegdheid met volledige kennis van zaken wordt gebruikt;

19 Overwegende dat verweerster opmerkt dat uit het verslag van de vergadering van de Commissie van 21 juli 1976 blijkt dat de Commissie, na tot reorganisatie van het directoraat-generaal XVI te hebben besloten, „de ambtenaren in de rang A 2 en de ambtenaar in de rang A 1 ad personam, die voordien directeursposten bekleedden bij het directoraat-generaal Regionaal beleid, heeft vergeleken aan de hand van de gestelde eisen voor de uitoefening van de functie van directeur in de nieuwe ‚opbouw' ", en dat zij „na een onderzoek van de diploma's en de bekwaamheden van deze ambtenaren" op voorstel van de voorzitter der Commissie en van het lid der Commissie dat verantwoordelijk is voor het directoraat-generaal XVI, had besloten „gelet op de taakopdrachten aan de twee directoraten ontstaan na de reorganisatie van het directoraat-generaal XVI" de beide andere directeuren met uitsluiting van verzoeker te belasten met de leiding over de nieuwe directoraten A en B;

20 Overwegende dat uit bedoeld verslag duidelijk blijkt dat een onderzoek is ingesteld naar de bekwaamheden van de verschillende betrokkenen, wier persoonsdossiers trouwens ter beschikking stonden van de leden der Commissie, en dat eerst na dit vergelijkend onderzoek het besluit dat heeft geleid tot verzoekers verwijdering, is genomen;

21 dat aldus is voldaan aan de gestelde voorwaarde voor een juist gebruik van de ruime discretionaire bevoegdheid van de Commissie ten deze en dat, gezien de aard van de in artikel 50 terzake verleende bevoegdheid, de vaststelling dat inderdaad een vergelijkend onderzoek van de bekwaamheden der verschillende betrokkenen heeft plaatsgehad, beantwoordt aan de motiveringseisen van artikel 190 EEG-Verdrag en artikel 25, tweede alinea, van het Statuut;

22 dat uit deze motivering immers in de gevallen bedoeld in artikel 50 van het Statuut genoegzaam blijkt dat de Commissie het dienstbelang in aanmerking heeft genomen en dat niet daarenboven nog kan worden geëist dat zij haar over verzoeker uitgebrachte beoordeling in vergelijking tot elk der andere ambtenaren van zijn rang nader toelicht;

23 dat aldus de grief over ontoereikende motivering moet worden verworpen;

24 dat anderzijds de omstandigheid dat de voorzitter van de Commissie reeds op 1 juli 1976 alleen aan verzoeker, en niet aan de beide andere directeuren, heeft medegedeeld dat de Commissie in het kader van de reorganisatie van het directoraat-generaal overwoog artikel 50 op hem toe te passen, in casu geen voldoende bewijs kan opleveren van misbruik van bevoegdheid, daar de Commissie haar definitieve besluit heeft aangehouden tot na het door haar ingestelde vergelijkende onderzoek;

25 dat ook de grief over schending van de rechten van verdediging moet worden verworpen, daar verzoeker in een brief van de voorzitter van de Commissie was medegedeeld dat de Commissie overwoog artikel 50 van het Statuut toe te passen en hij in staat was gesteld van opmerkingen te dienen;

26 dat bij onderzoek van zijn antwoord van 12 juli 1976 blijkt dat hij van de aard en gevolgen van de beoogde maatregel voldoende op de hoogte was om naar behoren argumenten naar voren te brengen ter voorkoming van die maatregel, en dat vaststaat dat de leden van de Commissie, alvorens de bestreden maatregel te nemen, van deze opmerkingen hebben gekregen;

*c) het besluit van de Commissie om verzoeker niet op een andere post tewerk te stellen*

27 Overwegende dat luidens artikel 50, derde alinea, van het Statuut, de ambtenaar die om redenen van dienstbelang van zijn ambt wordt ontheven en niet wordt tewerkgesteld in een tot zijn categorie behorend ander ambt dat met zijn rang overeenkomt, een vergoeding geniet;

28 dat evenals bij de ontheffing van het ambt de Commissie over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt bij het besluit de ambtenaar tewerk te stellen in een ander ambt van dezelfde rang;

29 dat echter wegens de gevolgen van een dergelijk besluit voor de betrokken ambtenaar het besluit hem niet op een andere post tewerk te stellen niet automatisch kan voortvloeien uit de ontheffing van het ambt, doch op afzonderlijke overwegingen dient te steunen;

30 dat de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid, hoe ruim deze ook moge zijn, niettemin vereist dat de ambtenaar, jegens wie wordt overwogen te besluiten hem niet in een ander met zijn rang overeenkomend ambt tewerk te stellen, vooraf de gelegenheid krijgt zijn belangen behoorlijk te doen gelden;

31 dat de brief van 1 juli 1976 verzoeker weliswaar in staat stelde zijn standpunt inzake de ontheffing van het ambt behoorlijk te doen gelden, doch daarentegen geen enkele aanwijzing bevatte over de mogelijkheden van een eventuele nieuwe tewerkstelling;

32 dat verzoeker in zijn antwoord van 12 juli 1976 mededeelde dat hij bereid was „de mogelijkheid onder ogen te zien om een ander met zijn rang en bekwaamheden overeenkomend ambt te gaan vervullen" en dat hij geen objectieve redenen zag voor een eventueel ontslag;

33 dat uit het verslag van de vergadering van de Commissie van 21 juli 1976, onder rubriek „C. Toepassing van artikel 50 van het Statuut", blijkt dat naast de nieuwe post van bijzonder raadadviseur bij het nieuwe directoraat A bij andere directoraten-generaal nog ten minste drie andere posten in de rang A2 vacant waren of binnenkort zouden worden;

34 dat de Commissie besloot dat geen termen aanwezig waren om de heer Oslizlok op een andere post bij haar diensten tewerk te stellen, zonder dat deze in staat werd gesteld zijn belangen ten deze behoorlijk naar voren te brengen;

35 dat de Commissie, door de betrokkene niet de gelegenheid te geven zijn standpunt in deze naar voren te brengen, zich niet heeft gehouden aan de waarborgen die bij definitieve opheffing van een ambt na een ontheffing van het ambt op grond van artikel 50 van het Statuut aan de ambtenaren moeten worden geboden, en dat zij zijn geval dan ook opnieuw zal hebben te bezien;

36 dat het bestreden besluit derhalve moet worden vernietigd voor zover daarbij werd besloten dat geen termen aanwezig waren om verzoeker opnieuw tewerk te stellen in een met zijn rang overeenkomend ambt van zijn categorie;

37 dat het aan de Commissie staat de nodige maatregelen voor de tenuitvoerlegging van dit arrest te nemen met name door, alvorens te besluiten of al dan niet termen aanwezig zijn om verzoeker op een andere post tewerk te stellen, hem de gelegenheid te geven zijn belangen behoorlijk naar voren te brengen;

Ten aanzien van de kosten

38 Overwegende dat ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering de in het ongelijk gestelde partij in de kosten moet worden verwezen;

39 dat verweerster in het ongelijk is gesteld en derhalve in de kosten moet worden verwezen;

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste Kamer)

rechtdoende:

1. **Vernietigt het besluit van de Commissie van 21 juli 1976 inzake de toepassing van artikel 50 van het Statuut, voor zover daarbij is besloten dat verzoeker niet zal worden tewerkgesteld in een tot zijn categorie behorend ander ambt dat met zijn rang overeenkomt;**

2. **Verwijst de Commissie in de kosten van het geding.**

Bosco Mertens de Wilmars O'Keeffe

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op elf mei negentienhonderdachtenzeventig.

De griffier

A. Van Houtte

De president van de Eerste Kamer

G. Bosco